

Sygn. akt I C 616/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ostrowska - Liss

Protokolant sekretarz sądowy Monika Pietruszewska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 8.248,25 zł (osiem tysięcy dwieście czterdzieści osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi czterokrotności stopy kredytu lombardowego w stosunku rocznym od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, nie większymi jednakże od dnia 1 stycznia 2016 r. od odsetek maksymalnych za opóźnienie,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.160,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 616//16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W. złożył pozew przeciwko J. R. o zapłatę kwoty 17.236,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 15.000 zł od 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł z powodem w dniu 27 lutego 2013 r. umowę pożyczki nr (...). Roszczenie stało się wymagalne 2 listopada 2015 r. Pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania na rzecz Banku mimo skierowanego przed wystawieniem pozwu wezwania do zapłaty. Wysokość zadłużenia stwierdzona jest wystawionym przez Bank wyciągiem z ksiąg (...) Bank SA z dnia 15 grudnia 2015 r. na kwotę 17.236,43 zł, w tym 15.000 zł tytułem kapitału wymagalnego, odsetki od należności nie spłaconej w terminie naliczone do 14 grudnia 2015 r. w kwocie 1.004,16 zł, (odsetki razem), koszty 1.232,27 zł (koszty, opłaty, prowizje razem). Od należności 15.000 zł powód wskazał, że domaga się odsetek umownych według stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych wynoszącej czterokrotność oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

W sprzeciwie od wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód pozwany zaskarżył nakaz w całości. Wskazał, że kwota zadłużenia została zawyżona i wniósł o wykazanie wartości przedmiotu zaskarżenia – kwoty kapitału z odsetkami i kwoty dotyczącej kosztów, opłat, prowizji - 1.232,27 zł. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przez dwa lata spłacał bez opóźnień zobowiązanie w kwocie po około 330 zł miesięcznie. Pozwany zaprzeczył, aby był zobowiązany do zapłaty 1.232,27 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wniósł o zasądzenie kwoty 17.236,43 zł wraz z odsetkami od kwoty 15.000 w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że strony zawarły umowę pożyczki (...) na kwotę 15.000 zł na okres 120 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty, przy czym systemem rat pożyczki była „rata balonowa”. Oprocentowanie pożyczki było stałe i na dzień udzielenia pożyczki wynosiło 21%. Zgodnie z § 5 ust. 2-3 części ogólnej umowy pożyczki oprocentowanie nie mogło być większe niż ustawowe oprocentowanie maksymalne. Zgodnie z pkt VII Części szczególnej umowy pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty odsetek do każdego 14 dnia miesiąca kalendarzowego oraz do całkowitej spłaty pożyczki w terminie określonym w pkt IV Części szczególnej umowy pożyczki. Spłata pożyczki następuje w 120 ratach, 119 to raty odsetkowe, 120 to rata kapitałowo – odsetkowa, płatna na koniec okresu pożyczki, a równa kwocie pożyczki z dnia jej uruchomienia (§ 4 ust. 5 i 7 umowy). Z uwagi na zaprzestanie spłaty kwota kapitału równa jest kwocie pożyczki. Zgodnie z umową pozwany zobowiązany był również do zapewnienia na rachunku bieżącym oraz rachunku pożyczki comiesięcznych wpływów w wysokości 500 zł, co stanowiło wymagalny obrót na rachunku. (część szczególna VII Warunki po uruchomieniu pkt 4 Umowy pożyczki) oraz do comiesięcznego regulowania składki na poczet (...) od U. Zysku w kwocie 148,50 zł miesięcznie. Bank wypłacił pozwanemu umówioną kwotę 28 lutego 2013 r. Od maja 2015 r. pozwany zaczął opóźniać się z terminową spłatą rat - dokonywał ich w różnych wysokościach i terminach, co spowodowało powstanie zaległości. Ostatnia wpłata pozwanego miała miejsce w dniu 14 maja 2015 r. w kwocie 7,23 zł. W dniach 29 maja 2015 r. i 18 czerwca 2015 r. wystosowano do pozwanego wezwania do zapłaty. W dniu 17 lipca 2015 r. powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty. W dniu 16 września 2015 r. powód skierował do pozwanego wypowiedzenie umowy na podstawie § 8 ust. 1 lit. b umowy pożyczki, tj. wobec niewykonania lub nieterminowego regulowania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności przypadku, gdy pożyczkobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat pożyczki i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie wskazanym we wezwaniu. Roszczenie stało się wymagalne 2 listopada 2015 r. Pismem z 25 listopada 2015 r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty, kierując do niego ostateczne przesądowe wezwanie. Powód przedstawił wykaz zadłużenia z zestawieniem odsetek umownych kapitałowych wraz z określeniem daty naliczania odsetek i wskazaniem wysokości ich naliczania, zestawieniem odsetek za opóźnienie wraz z określeniem daty naliczania odsetek i wskazaniem wysokości ich naliczania oraz zestawieniem kosztów, na które składają się opłaty i prowizje. Powód wskazał, że zadłużenie na dzień wniesienia pozwu wynosi 17.236 zł, w tym zaległy kapitał 15.000 zł, odsetki w kwocie 1.004,16 zł (w tym odsetki umowne kapitałowe w kwocie 825 zł i umowne za opóźnienie w kwocie 179,16 zł) oraz koszty w kwocie 1.232,27 zł obejmujące należności za czynności windykacyjne naliczone według stawek z tabeli opłat i prowizji oraz należności z tytułu przystąpienia przez pozwanego do ubezpieczenia od U. Zysku ze składką miesięczną w kwocie 148,50 zł.

Na poczet kwoty tytułem odsetek kapitałowych składają się kwoty odsetek za okres od 15 kwietnia 2015 r. do 14 maja 2015 r. (125 zł), od 15 maja 2015 r. do 15 czerwca 2015 r. (129,17 zł), od 16 czerwca 2015 r. do 14 lipca 2015 r. (120,83 zł), od 15 lipca 2015 r. do 14 sierpnia 2015 r., od 15 sierpnia 2015 r. do 14 września 2015 r. i od 15 września 2015 r. do 14 października 2015 r. (3 x 125 zł) oraz od 15 października 2015 r. do 1 listopada 2016 r. (75 zł).

Na poczet odsetek umownych za opóźnienie składają się odsetki od 2 listopada 2015 r. do 30 listopada 2015 r. w kwocie 120,83 zł oraz od 1 grudnia 2015 r. do 14 grudnia 2015 r. w kwocie 179,16 zł

Na poczet kwoty 1.232,27 zł składają się: kwota 141,27 zł z tytułu opłaty za ubezpieczenie od U. Zysku naliczona 1 maja 2015 r. – w dniu 14 maja 2015 r. powód dokonał wpłaty 7,23 zł), kwoty po 148,50 zł z dnia 1 czerwca 2015 r., 1 lipca 2015 r., 1 sierpnia 2015 r., 1 września 2015 r., 1 października 2015 r., 1 listopada 2015 r., kwoty po 30 zł z tytułu opłaty za ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29 maja 2015 r. i 18 czerwca 2015 r. oraz kwoty po 70 zł z tytułu opłaty za ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 17 lipca 2015 r. i 25 listopada 2015 r.

Nadto powód wskazał, że zgodnie z umową jest uprawniony do naliczania odsetek karnych od należności nie spłaconej przez dłużnika w terminie w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP zgodnie z § 19 „Koszt kredytu”, gdzie została określona wysokość odsetek od kredytów przeterminowanych, a zgodnie

z § 3 „Obowiązywanie regulaminu” ust. 2 w dalszej części umowy „Kredyt, Pożyczka, Gwarancja w dalszej części Regulaminu zwane są łącznie „kredytem”.

Ustosunkowując się do pisma powoda pozwany w piśmie z 29 października 2016 r. wskazał, że wobec powołania się przez powoda w wypowiedzeniu z dnia 26 września 2015 r. na art. 75 ustawy Prawo bankowe, naruszony został, wobec niezmienności kapitału mimo spłat przez okres dwóch lat, przepis art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Kwota kapitału po każdej wpłacie powinna się zmniejszać. Zastosowanie w sprawie znajdują przepisy ustawy Prawo Bankowe i Ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwany wniósł o zwrócenie się do Komisji Nadzoru Finansowego z zapytaniem – czy w związku z niezmienną kwotą kapitału mimo spłaty przez ponad dwa lata doszło do naruszenia art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Pozwany wniósł o przedstawienie przez powoda umowy ubezpieczenia „od U. Zysku” i umowy łączącej powoda z ubezpieczycielem, którą powód wskazuje jako uzasadnienie pobierania od pozwanego kwot po 148,50.

Pozwany na rozprawie 18 listopada 2016 r. podtrzymał zarzuty podniesione w złożonych pismach, tj. co do bezpodstawnego pobierania od pozwanego kwot po 148 zł tytułem ubezpieczenia od utraty zysku. Nadto pozwany wskazał na bezpodstawne pobranie od niego z udzielonej mu pożyczki kwotę 3.150,39 zł tytułem składki (...), wskazując, że nie wie tytułem czego została pobrana taka składka. Pozwany przyznał, że otrzymał kwotę 11.849,41 zł na podstawie umowy z 27 lutego 2013 r. Pozwany potwierdził, że otrzymał wypowiedzenie z 16 września 2015 r. oraz wskazane przez powoda dane co do dat wpłat i ich wysokości. Pozwany wskazał nadto, że wysokość kwoty, jaką winien byłby zwrócić w przypadku trwania umowy przez okres, na jaki została zawarta, wzbudza wątpliwości co do zgodności z przepisami ustawy „antylichwiarskiej”.

W piśmie z 9 grudnia 2016 r. (k. 95-97), ustosunkowując się do zarzutów pozwanego co do niewłaściwego rozliczenia dokonywanych przez niego wpłat skutkującego niezmnieszeniem się przez czas spłat kapitału pozostałego do spłaty, powód powtórzył twierdzenia zawarte w piśmie z dnia 19 kwietnia 2016 r. co do charakteru umowy zawartej z powodem. Odnosząc się do zarzutów związanych z pobraniem składki ubezpieczeniowej, powód wskazał, że pozwany przystąpił do ubezpieczenia w ramach „Grupowej Umowy (...) od U. Zysku z dnia 20 listopada 2012 r. zawartej między Towarzystwem (...) SA a (...) Bank SA. Zgodnie z Warunkami (...) U. Zysku 10Y Ubezpieczającym jest (...) Bank SA i na podstawie § 4 tych Warunków to Ubezpieczający jest zobowiązany do zapłaty składki ubezpieczeniowej. (...) Bank SA płacił składki Ubezpieczycielowi, a pozwany zobowiązany był do ich zapłaty (...) Bank SA.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2006 r. pozwany został zwolniony od kosztów sądowych w całości (k. 108)

Pismem z 13 stycznia 2017 r. pozwany zakwestionował, aby powód przekazywał pobrane od niego składki ubezpieczeniowe ubezpieczycielowi Towarzystwu (...). Podkreślił, że powód nie przedstawił pełnomocnictwa do zawierania w imieniu (...) umów ubezpieczenia z pozwanym, nie wyjaśnił na jakiej podstawie pobierał od pozwanego co miesiąc składki na ubezpieczenie skoro w dniu uruchomienia kredytu przelał na rzecz (...) kwotę 3.150,39 zł tytułem inwestycji w polisę na życie, na jakiej podstawie w ogóle pobrał kwotę 3.150,39 zł, przy czym nie jest wiadomym, gdzie się aktualnie znajduje polisa i jaki jest zakres ubezpieczenia. Pozwany wskazał, że powód nie przedstawił dowodu na to, aby przekazywał co miesiąc pobrane od pozwanego kwoty na rzecz ubezpieczyciela (po 148,50 zł miesięcznie od maja 2013 r. do kwietnia 2015 r.). Niezrozumiałym jest również dlaczego tytułem odsetek pobierane były różne kwoty skoro oprocentowanie pożyczki było zgodnie z umową stałe. Pozwany wniósł o wystąpienie do Komisji Nadzoru Finansowego celem kontroli umowy pod kątem zgodności jej zapisów z ustawą Prawo Bankowe w zakresie sposobu rozliczania wpłat pozwanego (niezmienności kapitału mimo dokonywanych miesięcznych wpłat). Ponownie pozwany podniósł na zmienność twierdzeń powoda co do rodzaju zawartej umowy, wobec nazywania przez powoda łączącej strony umowy umową pożyczki lub kredytu (k. 114-116).

Postanowieniem z 28 lutego 2017 r. Sąd zwrócił się do Rzecznika (...) o rozważenie przez niego zasadności podjęcia czynności w trybie ustawy o rozpatrywanie reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (k. 120).

Pismami z 11 maja 2017 r. i 7 grudnia 2017 r. Rzecznik (...) przedstawił istoty pogląd w sprawie (k. 134 – 143v i 166-167v) na podstawie art. 63 kpc, w którym wskazał, że wątpliwości budzi prawo powoda obciążania pozwanego kwotą 1.232,27 zł, na którą składają się koszty ubezpieczenia, tj. ubezpieczenia od U. Zysku, o którym mowa w pkt IV pkt 2 umowy pożyczki) w wysokości 148,50 zł miesięcznie, a także kosztów upomnień i wezwań do zapłaty. Rzecznik wskazał, że w złożonych przez powoda dokumentach brak jest podstawy do stwierdzenia, aby pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda kwot odpowiadających składce z tytułu umowy ubezpieczenia od utraty zysku (lub jej refinansowania), w szczególności w wysokości 148,50 zł. Skoro świadczenie pozwanego w ramach umowy ubezpieczenia nie zostało określone, to brak jest podstawy prawnej do uwzględnienia żądania w zakresie, w jakim dotyczy składki ubezpieczeniowej od umowy ubezpieczenia od utraty zysku, a przy tym powyższy brak stanowi o sprzeczności tej czynności naturą stosunku zobowiązaniowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2013 r. pozwany J. R. zawarł z powodem (...) Bank Spółką Akcyjną z W. umowę nazwaną „umową pożyczki gotówkowej nr BG/P- (...)”. W umowie wskazano, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą i do dyspozycji pożyczkobiorcy zostanie oddana na podstawie umowy kwota 11.849,61 zł jako cel operacyjny oraz kwota 3.150,39 zł tytułem „Inwestycja w polisę na życie TU na życie (...) S.A., natomiast całkowita kwota pożyczki wynosi 15.000 zł. Pozwany na podstawie umowy otrzymał kwotę 11.849,61 zł.

Pozwany J. R., prowadził wówczas działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...), (...) Osobowe J. R. i przedmiotową umowę zawarł z powodem, by uzyskać wsparcie dla swojej działalności gospodarczej

W umowie w punkcie IV A Części szczególnej umowy „Parametry pożyczki” ustalona została konstrukcja „balonowej” spłaty, okres pożyczki został ustalony na okres 120 miesięcy, w tym karencji 119 miesięcy. Termin ostatecznej spłaty pożyczki został wyznaczony w dacie upływu 120 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty zgodnie z Harmonogramem Spłat. Oprocentowanie na dzień udzielenia pożyczki określone zostało jako stałe w wysokości 21 %, przy czym wskazano, że w przypadku przystąpienia od (...) od U. Zysku oraz cesji praw z ww. ubezpieczenia na Bank oprocentowanie pożyczki wynosi 15%

Jako zabezpieczenia umowy strony przewidziały w pkt V A Części szczególnej umowy m.in. cesję praw z umowy ubezpieczenia od Utraty Zysku przy minimalnej sumie ubezpieczenia w kwocie 45.000 zł, secję produktu inwestycyjnego: (...) Plan Emerytalny (...) ze składką miesięczną w wysokości 150,39 zł. Pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty odsetek każdego 14 dnia miesiąca kalendarzowego oraz całkowitej spłaty pożyczki w terminie określonym w pkt IV umowy. W punkcie VII. 4 wskazano, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapewnienia na rachunku bieżącym oraz rachunku pożyczki comiesięcznych wpłat w wysokości 500 zł. W punkcie VII.5 wskazano, że oprocentowanie pożyczki wynosi 15%.

W § 4 B Części ogólnej umowy w pkt 7 wskazano, że spłata kapitału następuje na koniec okresu pożyczki w jednej racie równej kwocie pożyczki z dnia jej uruchomienia, zaś w pkt 4, że pożyczkobiorca zobowiązuje się dokonywać w okresie objętym umową spłaty pożyczki w terminach, kwotach i na rachunek wskazany w aktualnym harmonogramie spłat, zaś pod pojęciem raty rozumie się w umowie również należne bankowi raty odsetkowe (pkt 5). Zgodnie z § 5 pkt 5 odsetki są płatne w cyklu miesięcznym. Oprocentowanie pożyczki jest stałe, a jego wartość wskazana została w pkt IV Części szczególnej umowy (§ 5 pkt 1).

W § 8 pkt 1 lit. b. przewidziano uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności gdy pożyczkobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat pożyczki mimo wezwania do zapłaty całości zaległości w terminie wskazanym w wezwaniu. Bank wypowiada umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia (§ 8 pkt 2).

Integralną część umowy stanowiły (...) Bank S.A., (...) Bank S.A., Dyspozycja uruchomienia środków, oświadczenie o ryzyku stopu procentowej, Harmonogram wpłaty transz (§ 13).

Pozwany wydał dyspozycję uruchomienia środków umowy pożyczki, przy czym pozwany otrzymał w dniu 28 lutego 2013 r. kwotę 11.849,61, natomiast kwota 3.150,39 zł zostać miała zgodnie z dyspozycją przelana na rzecz (...).

Pozwany do maja 2015 r. regulował swoje należności na rzecz powoda zgodnie z przedstawionym mu harmonogramem spłaty, przy czym z każdej dokonanej przez pozwanego wpłaty kwota 148,50 zł zaliczana była na poczet (...) od Utarty Zysku. W maju 2015 r. (14 maja 2015 r.) na poczet spłaty raty wpłynęła jedynie kwota 7,23 zł, która została zaliczona na poczet składki na Ubezpieczenie od Utarty Zysku. Pozwany zaprzestał spłaty swojego zobowiązania wobec pogorszenia sytuacji życiowej, wynikającej z choroby żony, faktu, że był jedynym żywicielem rodziny oraz utraty dochodów z prowadzonej działalności.

W czasie trwania umowy pozwany wpłacił łącznie na poczet zobowiązania kwotę 8.243,48 zł, w tym na poczet odsetek zaliczona została kwota 4.523,75, zaś pozostała kwota 3.719,73 rozliczona została jako składki na ubezpieczenie od utraty zysku.

Pismem z dnia 16 września 2015 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę i wezwał go do spłaty aktualnego wówczas zadłużenia, wskazując że w przypadku braku spłaty zadłużenia w terminie 30 dni całości należności kapitałowa stanie się wymagalna. Pozwany nie uregulował zadłużenia. Roszczenie powoda o zwrot kapitału i nieuregulowanych należności z tytułu odsetek stało się wymagalne w dniu 2 listopada 2015 r.

Pismem z dnia 25 listopada 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty.

D. ód: zeznania pozwanego 00:14:00 – 00:37:58 rozprawy z 30 czerwca 2017 r., k. 151; umowa pożyczki k. 34 – 36, wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 37 i 38, dyspozycja uruchomienia środków k. 43-45, wyciąg k. 46-47, historia naliczania odsetek k. 48-49, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem odbioru k. 53-54, zestawienie należności i spłat kredytu k. 57-62, raport dekretów k. 63, Tabela Opłat i Prowizji k. 64-65, deklaracja ubezpieczeniowa k. 66, cesja praw z polisy k. 67, Regulamin Kredytowania k. 68-69)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a przywołanych powyżej, które złożone zostały wyłącznie przez powoda. Pozwany J. R. przyznał twierdzenia powoda co do zawarcia umowy, otrzymania na jej podstawie kwoty 11.849,61 wysokości dokonanych na jego rzecz wpłat, terminów wpłat, fakt zaprzestania wpłat i otrzymania wypowiedzenia w dacie wskazanej przez powoda.

Bezspornym między stronami było, że pozwany pozostaje dłużnikiem powoda wobec niewywiązania się z umowy. Sporną pozostawała wysokość zadłużenia wobec kwestionowania przez pozwanego prawidłowości rozliczenia przez powoda otrzymanych od pozwanego wpłat, w szczególności zaliczania ich w znacznej części na poczet ubezpieczenia, potrącenia z kwoty, na jaką zawarta została umowa już przy jej wypłacie kwoty 3.150,39 zł tytułem opłaty na Inwestycję w polisę na życie (...) S.A. Pozwany konsekwentnie podnosił również, że postanowienia umowne przewidujące niezmiennność kapitału pożyczki mimo dokonywanych przez okres 119 miesięcy wpłat i spłatę całego kapitału jednorazowo w ostatniej 120. racie są sprzeczne z przepisami prawa i jedynie prawidłową byłoby takie uregulowanie umowne, które przewidywałoby zmniejszanie się kapitału pożyczki wraz z każdą zapłaconą ratą. W ocenie pozwanego rozliczenie każdej umowy kredytu/pożyczki wymaga, aby kwota uiszczana tytułem należnych rat rozliczana była zarówno na odsetki jak i kapitał pożyczki, a niezgodnym z prawem jest, aby mimo dokonywanych wpłat kapitał pożyczki pozostawał niezmienny.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, strony umowy zawartej w dniu 27 lutego 2013 r. działały jako przedsiębiorcy, albowiem pozwany J. R., prowadzący wówczas działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...), (...) Osobowe J. R.,

zawarł umowę z powodem, by uzyskać wsparcie swojej działalności gospodarczej (zeznania pozwanego 00:14:00 – 00:37:58 rozprawy z 30 czerwca 2017 r., k. 151).

Nie znajdowały wobec powyższego zastosowania w sprawie tak przepisy ustawy z przepisy Kodeksu cywilnego w zakresie, w jakim regulują one kwestie niedozwolonych postanowień umownych, jak też ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. nr 126, poz. 715 ze zm.). Zgodnie bowiem z art. 385(1) kc, postanowienia umowy zawieranej **z konsumentem** niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Analogicznie również od posiadania przez stronę umowy statusu konsumenta uzależnione jest stosowanie do zawartej umowy przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt (...), który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia **konsumentowi**, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki. Przy tym pod pojęciem „konsument” rozumieć należy „osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową” (wobec wskazania w art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, jest tożsame z pojęciem konsumenta w Kodeksie cywilnym zdefiniowanym w art. 22(1) kc.)

Dokonując oceny żądania powoda, Sąd w dalszej kolejności zważył, że między stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki. Jakkolwiek powód w istocie zmiennie określał przedmiot umowy łączącej go z pozwanym jako pożyczkę (w tytule umowy) lub kredyt (w dyspozycji uruchomienia kwoty/polecenia przelewu k. 44-45, wyciąg k. 46-47, historia naliczania odsetek k. 48-49, wezwania do zapłaty, wypowiedzenie k. 49, 50-53, raport k. 57 itd.) to treść postanowień umowy z dnia 27 lutego 2013 r. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że kwota 15.000 zł została przekazana pozwanemu tytułem pożyczki.

Jak wynika bowiem z art. 69 ust. 1 i 2 Prawa bankowego (Dz. U. z 1997 r., nr 140, poz. 939 ze zm.) - przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych **z przeznaczeniem na ustalony cel**, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Zgodnie zaś z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając na względzie fakt, że w umowie zawartej przez strony nie został wskazany cel, na jaki przekazane zostały pozwanemu środki pieniężne, jest dla Sądu niewątpliwym, że doszło między stronami do zawarcia umowy pożyczki, a zatem zastosowanie w sprawie znajdowały przepisy Kodeksu cywilnego Nietrafionymi są zatem wszelkie zarzuty pozwanego co do uregulowania treści tej umowy niezgodnie z przepisami ustawy Prawo Bankowe dotyczącymi umowy kredytu.

W ocenie Sądu wbrew zarzutom pozwanego było możliwym zawarcie między stronami umowy, na mocy której doszło do przekazania pozwanemu do dyspozycji określonej kwoty na okres 120 miesięcy z systemem spłaty zakładającym przez okres 119 miesięcy jedynie zapłatę wynagrodzenia z korzystaniem z przekazanej pozwanemu kwoty w postaci odsetek od całej przekazanej mu do dyspozycji kwoty i spłatę kapitału w ostatniej 120 racie.

W tym zakresie wskazać należy, że w Kodeksie cywilnym kwestia ewentualnej odpłatności umowy pożyczki zawartej między przedsiębiorcami i zasad według których ewentualne wynagrodzenia miałyby być ustalone,

pozostawiona została stronom umowy, przy czym uregulowanie powyższej kwestii winno oczywiście zostać dokonane z poszanowaniem przepisu art. 359 § 2 kpc, przewidującego maksymalną wysokość odsetek należnych od przekazanej kwoty pieniężnej.

Kwestia wynagrodzenia za udzieloną pożyczkę pozostawiona została swobodzie stron w ramach naczelnej zasady prawa zobowiązań wyrażonej w art. 353(1) kc, zgodnie z którym to przepisem, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego (zasada swobody stron). Zgodnie zaś z art. 58. § 1 i § 2 kc, czynność prawna sprzeczna z ustawą, z zasadami współzycia społecznego albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana (§ 3).

Przepis art. 58 kc ma charakter bezwzględnie obowiązujący i obowiązkiem Sądu stosującego prawo - rozpoznającego żądanie w zawieszłej przed nim sprawie - jest z urzędu weryfikowanie powstałych już stosunków prawnych pod kątem zgodności ich treści (praw i obowiązków stron umowy) z obowiązującymi przepisami prawa lub zasadami współzycia społecznego (por. Z. Radwański, [w:] System Pr. Pryw., t. 2, 2008, s. 432, Nb 8; A. Janiak, [w:] Kidyba, Komentarz 2012, t. I, s. 336; uzasadnienie wyr. SN z 10.10.2002 r., V CK 370/02, OSN 2004, Nr 2, poz. 21; wyr. z dnia 19.12.1984r., III CRN 183/84).

Tak zatem swoboda stron przy ułożeniu treści łączącego ich stosunku zobowiązaniowego ograniczona jest obowiązkiem zachowania zgodności postanowień umownych z przepisami prawa, zasadami współzycia społecznego oraz właściwością danego stosunku. Niezachowanie powyższego wymogu skutkuje zaś nieważnością bądź całej umowy bądź tej części, co do której wystąpiła sprzeczność.

Przenosząc powyższe rozważania do oceny kwestii wynagrodzenia należnego powodowi, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania możliwości ukształtowania odpłatności za udzielony kapitał w sposób ustalony w umowie, tj. przy zastosowaniu konstrukcji kredytu z tzw. balonową spłatą tj. spłatą całości kapitału kredytu jednorazowo w ostatniej ustalonej racie przy regularnym comiesięcznym uiszczaniu wynagrodzenia za korzystanie z całości przekazanej kwoty przez czas trwania umowy. W istocie zatem strony ustaliły, że pozwanemu zostanie udzielona w ramach pożyczki pewna kwota kapitału którą winien zwrócić w całości jednorazowo w odroczonym terminie, przy czym wynagrodzenie za powyższe winien zapłacić powodowi w ratach jeszcze przed zwrotem kapitału.

Wskazać przy tym należy, że w treści umowy w części A „część szczególna umowy” w punkcie IV wprost wskazano, że system spłaty rat pożyczki to spłata balonowa, gdzie okres pożyczki to 120 miesięcy, przy 119 miesiącach karencji z terminem spłaty pożyczki w terminie odroczonym o 120 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty zgodnie z harmonogramem spłat. W tym samym miejscu wskazano również, że wysokość raty odsetkowej przy założeniu uruchomienia całości pożyczki w dniu 27 lutego 2013 r. wynosiłaby 178,77 zł. Następnie w dalszej części umowy, tj. w części B „część ogólna umowy” w § 4 pkt 7 wskazano, że spłata kapitału pożyczki następuje na koniec okresu pożyczki w jednej racie, równej kwocie pożyczki z dnia uruchomienia pożyczki. Jednocześnie wskazać należy, że w § 4 pkt 5 wskazano, że „dla uniknięcia wątpliwości strony oświadczają, że pod pojęciem rat w niniejszej umowie rozumie się również należne bankowi raty odsetkowe”.

Powyższe zapisy są w ocenie Sądu jasne i precyzyjne dla przeciętnego uczestnika obrotu, a twierdzenia pozwanego co do tego, że nie zdawał sobie do końca sprawy z takiego właśnie ukształtowania zasad spłaty i wynagrodzenia, nie można traktować inaczej niż podjętej przez niego taktyki obrony przed żądaniem powoda (realizowanej w połączeniu z nietrafnym zarzutem niezgodności postanowień umowy z przepisami „ustawy antylichwiarskiej”, która nie znajduje w ogóle zastosowania w sprawie), ewentualnie konsekwencji niedołożenia przez niego należytej staranności przy zawieraniu umowy poprzez niezapoznanie się z warunkami umowy. Podkreślenia przy tym wymaga, że zarzutów

powyższych pozwany nie podniósł w sprzeciwie, gdzie ograniczył się do zakwestionowania zasadności żądania w zakresie kwoty 1.232,27 zł.

W ocenie Sądu ukształtowanie sposobu odpłatności za udzieloną pożyczkę nie narusza przepisów ustawy, nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ani naturą łączącego strony stosunku zobowiązaniowego.

Jakkolwiek bowiem umowy pożyczki mają zazwyczaj charakter krótkoterminowy, to brak jest przeszkód, aby strony umownie odroczyły termin udostępnionej pożyczkobiorcy kwoty nawet o 10 lat, a przy tym brak jest również przeszkód, aby strony ustaliły, że zwrot tej kwoty winien nastąpić jednorazowo łącznie z należnymi od tej kwoty odsetkami stanowiącymi wynagrodzenie za korzystanie z udostępnionych przez pożyczkodawcę środków przez okres od przekazania środków do umówionego terminu ich zwrotu. W realiach sprawy zastosowane zostało rozwiązanie pośrednie zakładające zapłatę wynagrodzenia pożyczkodawcy w ratach przez czas trwania umowy.

W konsekwencji, nie podzielaając argumentacji pozwanego co do niezgodności takiego ukształtowania umowy z przepisami prawa, Sąd uznał, że umowa z dnia 27 lutego 2013 r. stanowi co do zasady ważną czynność prawną, uprawniającą powoda do żądania zwrotu przekazanej pozwanemu kwoty wraz z odsetkami należnymi za czas trwania umowy, tj. do 2 listopada 2015 r.

Przesądżając powyższe Sąd za niezasadne uznał jednakże żądanie powoda zapłaty przez pozwanego kwot po 148,50 zł (za maj 2015 r. kwoty 141,27 zł) tytułem składek za ubezpieczenie od utraty zysku oraz zwrotu kapitału również w zakresie kwoty 3.150,39 zł, jaka wedle twierdzeń powoda miała zostać przeznaczona na poczet inwestycji na polisę na życie (...) S.A

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku (czyli zapewnienia tzw. ochrony ubezpieczeniowej), a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Skoro zapłata składki stanowi główne świadczenie ubezpieczającego, to wysokość i sposób opłacenia składki stanowi istotny element umowy ubezpieczenia, który winien być określony precyzyjnie w umowie. Wysokość składki stanowi pochodną wielu czynników wpływających na ryzyko wystąpienia wypadku ubezpieczeniowego (wiek ubezpieczonego, stan zdrowia) oraz rozmiaru świadczenia ubezpieczającego (wartość sumy ubezpieczenia).

Każda umowa, aby mogła stać się podstawą prawną zobowiązania, musi w sposób jasny – przejrzysty, zrozumiały i jednoznaczny określać obowiązki stron. Dopuszczenie możliwości uznaniowego konkretyzowania głównego obowiązku jednej strony przez drugą stronę umowy – beneficjenta danego obowiązku, już po złączeniu stron stosunkiem zobowiązaniowym, istotnie narusza zasadę równości stron i może skutkować rażącym pokrzywdzeniem strony umowy poddanej arbitralnemu dookreśleniu jej obowiązku przez kontrahenta. Pozostawienie tak dalekiej swobody jednej ze stron wysoce zagraża interesom dłużnika, albowiem czyni jego sytuację niepewną, w tym stwarza ryzyko rażącej dysproporcji świadczeń stron. Pozostawienie w gestii strony umowy dookreślenia świadczenia jej kontrahenta nie może zatem oznaczać nieograniczonej swobody, ale może mieć miejsce wyjątkowo jedynie wówczas, gdy umowa, na którą zgodziły się strony, określa mechanizm według którego dookreślenie tego obowiązku ma nastąpić, a mechanizm ten zakłada odwołanie do obiektywnych wskaźników, wzoru matematycznego, który umożliwiłby zweryfikowanie przez drugą stronę prawidłowości ustalonej wysokości. Pozostawienie dowolności sprecyzowania obowiązku dłużnika wierzycielowi – jako sprzeczne z istotą zobowiązania - równałoby się z brakiem związania dłużnika.

Jako dowód obowiązku pozwanego comiesięcznego uiszczania składki na poczet (...) od U. Zysku w wysokości 148,50 zł powód wskazuje postanowienia umowy pożyczki z dnia 27 lutego 2013 r., Jak słusznie wskazał jednakże Rzecznik (...) w wyrażonym istotnym poglądzie w sprawie, analiza umowy pożyczki nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, jakiej wysokości składka obciążała pozwanego z tytułu tej umowy ubezpieczenia. W umowie pożyczki w części A – części szczególnej, punkcie IV.2 „Parametry pożyczki” zawarty został zapis przewidujący oprocentowanie pożyczki na

poziomie 15% w przypadku przystąpienia przez pożyczkobiorcę o (...) od U. Zysku oraz cesji praw z ww. ubezpieczenia na Bank.

Brak jest również wskazania wysokości przedmiotowej składki (co więcej nawet obowiązku jej uiszczenia co do zasady) również w innym przywoływanym przez powoda zapisie umowy, tj. części A umowy w punkcie VII „Warunki po uruchomieniu” w punkcie 4. wskazano, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapewnienia na rachunku bieżącym oraz rachunku pożyczki comiesięcznych wpływów w wysokości 500 zł. W zapisie tym, wbrew twierdzeniu, jakie powód zawarł w swoim piśmie z dnia 19 kwietnia 2016 r., nie zostało ustalone zobowiązanie pożyczkobiorcy do comiesięcznego regulowania składki na poczet (...) od U. Zysku w wysokości 148,50 zł. Co więcej żadne z postanowień z pkt VII nie zawiera jakiegokolwiek wskazania dotyczącego Umowy od U. Zysku, tym bardziej zobowiązania do płacenia tym tytułem jakiegokolwiek składki. Tym samym twierdzenie powoda jakoby treść pkt VII.4 zawarta w umowie była tożsama z jego twierdzeniami przedstawionymi w piśmie z dnia 19 kwietnia 2016 r. (drugi akapit na trzeciej stronie pisma) stanowi oczywistą nieprawdę i tym samym manipulację.

Jednocześnie koniecznym jest podkreślenie, że obowiązku zapłaty składki na poczet ubezpieczenia od utraty zysku (czy też refinansowania kosztów z tytułu jej poniesienia powodowi), tym bardziej zapłaty tej składki w wysokości 148,50 zł, nie określa również żaden inny złożony przez powoda dokument (regulamin, deklaracja ubezpieczeniowa, tabela opłat i prowizji, cesja praw z polisy ubezpieczeniowej).

Brak określenia w łączącej strony umowie wysokości składki ubezpieczeniowej, a także ewentualne pozostawienie dookreślenia tego obowiązku pożyczkodawcy, stanowi w ocenie Sądu o sprzeczności łączącej strony umowy ubezpieczenia z naturą tego stosunku zobowiązaniowego i jednocześnie przesądza o niezgodności takiej umowy z zasadami współzycia społecznego, rozumianymi na płaszczyźnie stosunków prawnych zawieranych między przedsiębiorcami jako powszechnie akceptowane reguły obrotu oparte na uczciwości, rzetelności, lojalności wobec kontrahenta, wykluczające takie ukształtowanie postanowień umownych, aby stwarzały one nieuzasadnione (bo rażące) preferencje dla jednej ze stron, zwłaszcza strony z istoty swej silniejszej. Jakkolwiek bowiem specyfiką umowy ubezpieczeniowej jest ustalanie wysokości składki przez ubezpieczyciela (w oparciu o różne, przedstawionych już wyżej przykładowe kryteria), dla zachowania zasady swobody umów, równorzędności i wzajemności stron, koniecznym jest, aby kontrahent zawierając umowę miał wiedzę o wysokości obciążającej go składki, który to czynnik z reguły mieć będzie zasadnicze znaczenie dla podjęcia decyzji o zawarciu określonej umowy.

W tym stanie rzeczy było niewątpliwym dla Sądu, że nie zasługuje na ochronę interes powoda wyrażający się w żądaniu zapłaty przez pozwanego składki ubezpieczeniowej, której wysokość nie została w umowie określona (tym bardziej w sytuacji, gdy w umowie brak jest podstawy prawnej do żądania zapłaty składki). Skoro brak było podstawy prawnej do obciążania pozwanego kwotą 148,50 zł tytułem składki ubezpieczeniowej (która pobierana była z każdej uiszczonej przez pozwanego raty), to w konsekwencji oczywiście nieuzasadnionym jest również obecnie żądanie od pozwanego zapłaty w ramach żądanej kwoty dalszych kwot tytułem przedmiotowych składek za maj – listopad 2015 r. (tj. łącznie kwoty 1032,27 zł). Wobec tego, że powód pobierając od pozwanego tytułem składek uzyskał świadczenie mu nienależne, Sąd uznał, że uzyskana w ten sposób kwota, tj. 3.719,73 zł, winna obecnie pomniejszyć pozostały do spłaty kapitał.

Koniecznym jest również w tym miejscu podkreślenie, że w umowie przewidziano dodatkowe zabezpieczenia, tj. umowę ubezpieczenia na życie (polisa TU na (...) S.A. ze składką w wysokości 3.150,39 zł oraz (...) Plan Emerytalny (...) ze składką miesięczną w wysokości 150,39 zł. Żadne z powyższych ubezpieczeń nie odpowiada jednak ani nazwą ani wysokością składek ubezpieczeniu od utraty zysku ze składką w wysokości 148,50 zł.

W ocenie Sądu niezasadnym było również żądanie powoda w zakresie, w jakim żądanie to wynikało z twierdzonej przez powoda okoliczności potrącenia przy wypłacie środków z pożyczki kwoty 3.150,39 zł na poczet „Inwestycji w polisę na życie TU na (...) S.A. Powyższa ocena stanowi konsekwencję przyjęcia przez Sąd stanowiska, że **uwzględnienie roszczeń w powyższym zakresie byłoby zasadne jedynie wówczas, gdyby pożyczkodawca w rzeczywistości koszt ten poniósł**. Powód został przez Sąd wprost zobowiązany do przedłożenia dowodów w

postaci potwierdzenia uiszczenia składki w kwocie 3.150,39 zł na rzecz ubezpieczyciela (podobnie jak w przypadku składek na poczet ubezpieczenia od utraty zysku) pod rygorem uznania w razie niewykonania zobowiązania, że składki te nie zostały przekazane ubezpieczycielowi. Zobowiązanie doręczono pełnomocnikowi powoda 26 października 2017 r. nie zostało wykonane. Podkreślenia przy tym wymaga, że powód, poinformowany o znaczeniu jakie Sąd nada odmowie przedstawienia dowodu (art. 233 § 2 kpc), pozostawił zobowiązanie Sądu bez jakiegokolwiek reakcji. W tożsamy sposób powód zachował się również po otrzymaniu istotnego poglądu w sprawie wyrażonego przez Rzecznika (...) w piśmie z dnia 11 maja 2017 r.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał niezasadnym żądanie powoda co do zapłaty przez pozwanego w ramach kwoty, jakiej powód domagał się w pozwie, kwoty 3.150,39 zł tytułem opłaty związanej z Inwestycją w polisę na życie TU na (...) S.A. W konsekwencji Sąd uznał, że powód na podstawie umowy z dnia 27 lutego 2013 r. mógł żądać od pozwanego tytułem zwrotu kapitału jedynie realnie przekazanej mu kwoty, czyli 11.849,61 zł (kwota nominalna 15.000 zł pomniejszona o kwotę 3.150,39 zł nienależnie potrąconą na poczet polisy).

Powodowi przez czas trwania umowy należne były odsetki od tak ustalonych, udostępnionych pozwanemu środków. Odsetki te łącznie wyniosły 4.505,77 (odsetki od kwoty kapitału 11.849,61 zł za okres od 1 marca 2013 r. do 1 listopada 2015 r. wyliczone za pomocą kalkulatora odsetek maksymalnych – kalkulatory.gofin.pl). Bezsprzeczne było w sprawie, że pozwany w okresie trwania umowy wpłacił powodowi na poczet odsetek łącznie kwotę 4.523,75 zł. Zestawianie kwoty odsetek należnych powodowi od przekazanej pozwanemu realnie kwoty z kwotą przez pozwanego na poczet odsetek uiszczoną prowadzi do ustalenia, że pozwany nadpłacił tym tytułem powodowi kwotę 17,98 zł (4.523,75-4.505,77 zł).

Było bezspornym również, że powód pobrał od pozwanego tytułem składek na ubezpieczenie od utraty zysku (w przedstawianych przez powoda rozliczeniach pozycja „opłaty i prowizje”) kwotę łącznie wynoszącą 3.719,73 zł. Wobec uznania, że powód pobrał tę kwotę bezpodstawnie, koniecznym w ocenie Sądu było zaliczenie jej na poczet zwrotu kapitału (ustalonego na poziomie 11.849,61 zł). Pomniejszenie kwoty 11.849,61 o kwotę 3.719,73 daje kwotę 8.129,88 zł. Kwota ta podlega dalszemu obniżeniu o wartość nadpłaconych odsetek w wysokości 17,98 zł oraz powiększeniu o odsetki należne powodowi z tytułu opóźnienia zaistniałego po ustaniu umowy wskutek jej wypowiedzenia do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu (tj. odsetki w wysokości 136,35 zł obliczone od kwoty 11.849 zł od 3 listopada 2015 r., do dnia 14 grudnia 2015 r. za pomocą kalkulatora odsetek maksymalnych – kalkulatory.gofin.pl).

Przeprowadzenie wszystkich powyższych działań prowadzi do ustalenia, że pozwany winien jest zwrócić powodowi kwotę 8.248,25 zł (8.129,88 – 17,98 + 135,35 = 8.248,25) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu, czyli od 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że wysokość odsetek nie może przewyższać ustawowo określonych odsetek maksymalnych za opóźnienie. Orzekając o odsetkach Sąd miał na względzie treść przepisu art. 481 kc oraz zapisów umownych, w szczególności § 19.B pkt 5 stanowiącego integralną część umowy z 27 lutego 2013 r. (...) Bank SA. pkt 5.

Mając na względzie całokształt powyższych rozważań Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w punkcie III sentencji na podstawie art. 100 zd. 1 K.p.c. Przepis ten stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Ponieważ strona powodowa wygrała sprawę w 48%, Sąd uznał, że należy jej się zwrot poniesionych kosztów od strony przeciwnej w takim właśnie wymiarze z uwzględnieniem okoliczności, że pozwany został zwolniony od kosztów sądowych, a zatem ciężar poniesienia opłaty sądowej od pozwu w całości obciąża powoda. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 1.160,16 zł, co odpowiada 48% sumy kosztów zastępstwa procesowego – wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego powoda w wysokości 2.400 zł (zgodnie z § 6 pkt 5 obowiązującego w dacie złożenia pozwu Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).